Bud Spencer, o l'hòstia com a art

CALLAHAN RUIZ

Fa més de trenta anys, el meu enyorat avi Francisco-Paco, per als amics- tenia com a boníssim costum portar-me a les sessions dobles de cinema que La Catequística de Figueres muntava religiosament cada tarda de diumenge. Va ser aquí on el meu jo espectador de cinema va néixer, al bell mig d'unes sessions fílmiques tan bizarres com inoblidables que solien combinar una festiva espanyolada amb una producció de, diguem-ne, tirada més internacional; és a dir, primer en queia una d'en Paco Martínez Soria, JoselitoMarisol, i tot al darrere l'spaghetti-western de torn, una d'aventures més clàssica tipus Robin Hood El temible burlón, o directament «una de mamporros», com les definia el meu avi.

En aquestes sessions, a banda dels esmentats tòtems de la cinematografia pàtria, vaig descobrir autèntiques obres de culte que avui expliquen part innegable dels meus gustos cinèfils, com la mai prou honorada trilogia del dòlar de Sergio Leone, Clint Eastwood i Ennio Morricone, burrades nipones impossibles del pal Godzilla Vs. Hedorah, i sobretot les esperpèntiques desventures dels inigualables Terence Hill i Bud Spencer, el duet repartidor d'humor, amistat i galetes per antonomàsia. Sens dubte, les seves eren les pel·lícules més divertides, les més celebrades i aplaudides per un públic totalment entregat, format en la seva major part per avis i néts. Estranys gustos i inusual audiència, sobretot si ens ho mirem tot amb els ulls del present.

Parlar d'en Bud Spencer és parlar, innegablement, d'un dels actors preferits del meu avi. Els seus films, revisats desenes de vegades en els últims anys gràcies a la redifusió televisiva, el van fer riure fins al final dels seus dies. «¡El gordo, ese es el bueno...!», deia sempre amb la innocència d'un nen. Perquè en Bud Spencer, el rei de l'hòstia amb la mà oberta o del «martillo pilón», en veritat era un gegant bonifaci que fugia de la confrontació, i era només quan la seva parella de ball habitual, el pillo i seductor Terence Hill, l'embolicava en una baralla impossible contra un exèrcit de ganàpies que duien la súplica «pica'm fort» gravada al front, que es veia obligat a entrar en acció, tot i que amb una desgana que resultava hilarant.

En Bud Spencer, alter ego de Carlo Pedersoli, ha donat aquesta setmana el seu últim cop de puny, el més dolorós. Als 86 anys, un dels primers homes que es van atrevir a convertir el cop de puny en art ha marxat per donar pas al mite, si és que no ho era ja. Roma el va acomiadar amb un funeral on va sonar el tema musical de Y si no... nos enfadamos de fons, una de les seves pel·lícules més icòniques. Meravellós. Encara avui em veig a La Cate descobrint-la amb el meu avi rient desbocat al costat, com jo. Torno a la realitat amb els ulls humits i llegeixo a Twitter que no sé qui portarà el fill a veure Buscant la Dory. Mai agrairé prou l'avi que vaig tenir i el cinema que em va portar a veure.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/07/02/bud-spencer-lhostia-art/791827.html?utm_source=rss